

pomozu tak daloko pschinjeſka, ſo bęſche tu ſ zyla nęſchto wudźelicz po Lutherowej ſmjerczi. Tak bę tu wyſche tamneho, wot ſwójby wobydleneho doma, hiſchcze jena khęza we Witenberku a tſi ſahrody, přeńſcha khętro pschedoſžena. A k jejnemu najwjetſchemu wjeſelu bę ſebi Rhata 1540 małe kubleſchko, Zulsdorf, kupicz ſmęla, hdzež druhdy hoſpoſyſche. Tež bęſche ſo w Lutherowym wobſedženſtwje nęſchto ſlębornych khelichow a pjerſchcženjow ſkhowało, pschi wſchelakich czeſnych ſkladnoſcžach darjennyh. Niz pak jara wjele. A Rhata bę dyrbjala to wſchitko kędžbliwje hromadu ſdžeržecž, pschetož jejny mandželſki bę tak dobrocziwy a darniwy, ſo tehdy, hdnyž runje žanyh pjenęſ njemęjeſche, khudym namęſcze nęſchto wot tutnych drohich węzow darjeſche. To budže jemu w njebjęſach derje ſaplacžene; ale wjele tajkich ſchazow, kotrež mole a ſerſaw ſkaža a paduſchi ſo ſa nimi kopaju, njeje Luther na tajke waſchnje nahromadžik. Nad tym, ſchtož męjeſche, bę pak nętk poſlenje wotmyſlenje poſtajene, a Luther ſwoju myſl węcžnoſczi pschiwobroczi ſ tym požadanjom, ſwět wopuſchcžicz a k ſwojemu knjeſej Jeſuſej hicž. Jako bę raſ ſtaru brandenburkſku khurfęrschcžinu Hilžu wopytał, bę ta, jako ſ nim ſa blidom ſedžeſche, prajila, ſo jemu pscheje, a teho ſo nadžije, ſo budže hiſchcze dołho žiwy; wón pak bę wotmolwik: Bóh to njesechze! a mi móhli tu paradis na ſemi poſkicžicz, ja nochžyl pschiwſacž! A ſmęrom ſo hotowaſche na ſwój ſabat.

